

спусналъ нататкъ; нъ зашото билъ късогледъ испъкналъ близу до неприятельтъ, а бързий му конь излѣзълъ прѣдъ дружина та му. Въ тая минута двѣ пушки пукнали една слѣдъ друга и ударили Густава Адолфа, който падналъ на земята. Коньтъ като останалъ безъ вѣседникътъ расхрипкалъ се изъ войската, и съ това направилъ да се расчуге, че войвода та е убитъ. Нъ Шведити не се обессърчили; напротивъ, загубата на обичний имъ краль оште повече ги распалила да си отмъстеть. Нейнъ начальникъ станалъ Веригардъ Веймарский. На бойтъ пристигналъ съ конница Папенгеймъ, най-юнакътъ отъ царскити войводи, и подкрѣпилъ Валенштейна; нъ пакъ Шведити надвили, та Валенштейнъ се оттеглилъ (1632 год.).

Люценската побѣда не мотла да награди протестантити за смъртъта на Густава Адолфа, който билъ душата и прѣвъ водачъ на цѣлий протестански съюзъ; като умрѣлъ той растурилъ се и сговорътъ между съюзницити. Въ Швеция слѣдъ Густава Адолфа седнала на прѣстолътъ дъщерята му Христина; тя била оште малка, та работити на държавата управлявалъ умний канцелеръ Оксенширна, който се рѣшилъ да продлъжава войната заедно съ протестанскити князове. Нъ тия князове си прѣчили единъ другиму, и работили повече то сами безъ Шведити. Валенштейнъ лесно можалъ да ги побѣди сега единъ по единъ, ако да не билъ му се промѣнилъ умътъ. Той, не се знае зашто, не правилъ ништо, и се видѣло, че той жали неприятельтъ. Расчуло се, че ужъ се е отговорилъ тайно съ протестанскити главатаре; тогава неговити завистници го наклеветили на царь Фердинанда, че е издадникъ, та го извадилъ отъ главатарство то. Войската се покорила на царската заповѣдъ и Валенштейнъ съ малко войска побѣгналъ въ крѣпостьта Ягеръ. Нъ тамъ офицери ти му наскоро се наговорили да го убиятъ. Една ношть влѣзли съ войска, дѣто спалъ Валенштейнъ. Той